

LBRIS

Editor: Loredana Tîrzioru

We know
books

© 2022 | Elena-Maria Cernăianu

© 2022 | Editura Brumar, pentru prezenta ediție.
Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate.
Reproducerea integrală sau parțială, pe orice suport, fără
acordul scris al autorului sau al editurii, este interzisă.

ISBN 978-606-726-265-0

Editura BrumaR
300013 Timișoara
Calea Bogdăneștilor nr. 19
tel.: 00744 787 959
e-mail: office@brumar.ro
www.brumar.ro

Descrierea CIP poate fi consultată la
Biblioteca Națională a României

Elena-Maria Cernăianu

Ziua a opta

B R U M A R

CALEA NORILOR ALBI*Cuvânt însoțitor*

Rarissim vei întâlni, autorul/autoarea care, nefiind la prima carte (roman ori volum de versuri), să se bucure, deja să exulte atunci când se apucă să aștearnă primele rânduri ale unei noi scrieri. Elena-Maria Cernăianu e dintre acești curați, aș spune chiar naturali, neclătinați de deșertăciunea meșteșugului (a minții și a mâinii, *Handwerk*, cu o expresie a gânditorului secolului 20). Înainte de a sfârși primele pagini ale romanului *Ziua a opta*, Elena-Maria Cernăianu îmi scria, ca unuia care i-am comentat o dată o narațiune, cu aceeași exuberanță (o expansivitate în fața faptei, dar care bucurie nu ar presupune și o mică, neînsemnată exaltare?) într-o corespondență pe *e-mail*: „Stimate domn A.I. Brumaru, este pentru prima dată când am simțit atâta bucurie... Douăzeci de ani (!) am citit și studiat cărțile conferințelor lui Osho..., sunt „oșistă” convinsă, gândesc asemenea lui, îl iubesc... Da, este socotit un tip paradoxal, așa sunt și eu, pentru că toate Adevărurile sunt paradoxale, dar nu toate paradoxurile sunt adevărate. Mi-am propus să scriu despre cele 7 corpuri ale omului – puțini știu cine sunt, din câte corpuri suntem formați și ce înseamnă toate acestea... Pornind de la dorința despre o cunoaștere minimă, s-a țesut o poveste încântătoare, de care sunt mândră, chiar dacă această carte este scrisă pentru cei 3-5 cititori care înțeleg ce am vrut să spun. Dumneavoastră cu siguranță veți înțelege farmecul acestei scrieri.”

Personajele (unele inventate, Rania, Noga, Tat Savitur, Igo, făcând parte dintr-un inventar oniric, altele neoaș românești, Floarea, Victor Gorun sau des întâlnite, Cornel, Vladimir etc.), în mare măsură neînregistrate tipologic (după tiparul, să zic, al romanului clasic), dezbat, la inițiativa protagonistei Rania (un *alter ego* al autoarei), gândirea (nu filosofia, desigur, cum era să spun) a lui Osho.

Născut într-un sat indian la 1931, *iluminatul* Osho (acesta e termenul ce i se potrivește, nu filosoful, nu misticul, predicatorul etc.), într-o familie de confesiune jainistă, a avut și a purtat mai multe nume: Achorja Rajneesch, Bhagwan Shree Rajneesch. Numele Osho, cu care e cunoscut din cărți și de către foarte mulți adepți, provine din japoneza antică, unde „O” ar însemna „cu multă iubire”, „cu grațitudine”, dar și „echilibru”, „armonie”, „Sho” fiind „extinderea multidimensională a conștiinței”, sau „binecuvântat”. Interesant (ceea ce trebuie reținut pentru a-i înțelege orientarea în lumea miilor de credincioși, între care și autoarea noastră) e că, la moartea sa, în 1990, Osho ar fi spus: „Vă las, vă dăruiesc visul meu”.

Tânăr fiind, atinge ceea ce va numi *iluminarea*, „cea mai înaltă culme a conștiinței”. E momentul, după cum e încredințat, că biografia exterioară contenește, urmând să trăiască de-acum într-o stare de unitate absolută cu legile intime ale ființei. Va călători, polemizează, în acestea cu alți lideri religioși, conduce tabere de meditație adunând mari mulțimi de oameni: 20.000-50.000 de devoți. Mai cunoscut este *ashramul de la Poona*. În doctrina sa, oral constituită, asociază tehnicile meditative orientale cu psihoterapiile apusene. După mutarea în Oregon și după convocarea adepților la o lungă serie de prelegeri este expulzat din Statele Unite. Deși cărțile care-i poartă pe copertă numele sunt nenumărate (aproximativ 650 de volume), se pare că Osho nu a scris niciuna. Ar fi (și aici îmi amintesc de filosoful român Nae Ionescu, care a făcut o prestigioasă școală) numai transcrieri ale discursurilor sale, datorate discipolilor. Având oroare de gândirea în corsetul sistemului, prelegerile sale acoperă domenii largi, de la psihologie la filosofie. Gândirea este în viziunea sa, cu termenul cristic, o *cale* (și aci amintesc de filosoful secolului 20, tedescul Martin Heidegger, care, într-o ultimă scriere, înlocuia termenul filosofie cu acela de *sarcină – la tache – a gândirii*). Își numește, mai mult, în chip metaforic, egocentric și orgolios, deja poetic, gândirea drept *Calea Mea. Calea norilor albi*. În definitiv, discursurile lui Osho sunt, majoritatea, comentarii pe marginea scrierilor indiene tradiționale (precum *Dhammapada* a lui Buddha, *Upanishadele*, *Vedanta* etc.), apoi *Noul Testament*, *Evanghelia după Toma*, *Evanghelia după Ioan*. Scrierile lui Osho au fost traduse în 34 de limbi străine.

După mărturisirea Elenei-Maria Cernăianu, care a declarat că e „oșistă”, mare parte din aceste scrieri le-ar fi citit. Ele (*Calea perfectă*, *Cartea despre bărbați*, *Cartea despre femei*, *Când iubești, cum să iubești conștient și să relaționezi fără teamă*, *ABC-ul iluminării*, *Iubire, libertate, solitudine*) constituie temeiul ideistic al romanului *Ziua a opta*. Esențială însă mi se pare aici *Secretul florii de aur*, una dintre cele mai ezoterice tratate din lume: calea spre a deveni mai mult decât trup, calea de a merge dincolo de moarte, calea pentru a înflori.

Narativul romanului e simbolismul, după Osho, al celor 7 corpuri ale omului, simbolismul zilei a opta, următoare a celei de a șaptea, a Facerii. Ziua, probabil, a nemuririi, hărăzită eternității. Personajele, lansate în interminabile (întrerupte totuși de pusee ironice ori hazoase) discuții ezoterice, evocă, mai mult sau mai puțin fidel, discursurile oshiste. Spre sfârșitul cărții, în ultima treime, romanciera creează o poveste s.f. fermecătoare, inventând ceea ce ar putea fi *Visul* pe care l-a lăsat postum Osho, visul pe care îl scrie/transcrie acum romanul Elenei-Maria Cernăianu. Este, am putea crede, în registru onirologic, o altă *Calea Mea. Calea norilor albi*.

A.I. Brumaru

*Există un Timp Divin pentru toate împlinirile, când
imposibilul devine posibil.*

Plouă. Picături rotunde de apă, precum litere calibri țâșnite miraculos din paginile unei cărți, izbesc în timp și contratimp geamul și se sparg lăsând în urma lor șiroaie de râuri, care se preling cu acel sunet transparent, intim, pătrunzător, capabil să te învăluie din toate părțile și să te poarte undeva, cândva, de-a lungul timpurilor, pe unde ai mai fost odată, dar nu-ți mai amintești nimic și aștepti, cu un fel de curiozitate școlărească, naivă, ca a jocului cu mărgele de sticlă, să se întâmple reamintirea... Este o așteptare a simțurilor potolite, educate în stări de conștiință înaltă, acolo unde știutorul poate diferenția nostalgia produsă de picăturile ploilor de toamnă, temeul și vivacitatea celor de primăvară sau ropotul ferm al ploilor neașteptate, în zilele fierbinți de vară. Toate seamănă, dar nu sunt aceleași, nu sunt la fel, sunetul lor diferă, se simte alt gust, se distinge invocația notelor magice, a căror tonalitate deschide octave de comuniune cu frunzele copacilor, cu firele de iarbă, armonii cu geometria pietrei de granit sau, în tentă ludică, prin culorile straturilor din grădini dispersându-se în înalt, până la cerul nedeslușit din spatele căpițelor de nori, de unde se întorc, străbătând tăcerea văzduhului, singurul martor al glasului căderilor stropilor, trimis să ajungă din nou pe geamuri, să-și exprime cuvântul, ca mesaj revelat al ploilor, la întâlnirea cu formele dense ale Pământului.

Rania privea geamul și încerca să urmărească graba „literelor”, de a ajunge și de a se sparge (înainte de a se așeza într-un text inteligibil, venit cu destinație...?) în ropote armonice sfredelind tristețea de pe fundul oceanului de gânduri, adunată de-a lungul vremurilor și în același timp percepția bucuriei ivite, asemenea ghiocelilor răzbătând pe alocuri zăpada, în curgerea gândurilor din acel moment. Dintotdeauna, când plouă, simte cum se scufundă într-o stare dragă ei, un fel de întâlnire cu pacea interioară, cu acceptarea, unde toate sunt așezate la locul cuvenit, o disciplină

dorită și necesară, greu de cuprins în cuvinte, mai cu seamă năvala unor sentimente, care abia așteaptă să se exprime cumva. Fondul nostalgic pare să susțină întreaga simțire a ei, pe care o vizitează cu pas domol, cercetează fiecare colțișor, ca un copil în căutarea jucăriei preferate, cu încrederea că va redescoperi... nu știe ce anume... porțile imaginației stau larg deschise și poate să-și închipuie orice, atâta timp cât vraja sunetului ploii are efect taumaturgic asupra ei. Atâta așteptare, atâta încântare, atâta desfătare, chiar voluptate și senzualitate, de ar ploua neîntrerupt, le-aș cuprinde mult mai bine pe toate... le-aș descifra... adevărata înțelegere nu o poți descoperi oricum, doar când sufletul îți este în deplină pace. Sufletului meu i-au fost zdrobite aripile și, de atunci, îi place să înoate în ploaie, cu consecințe apotropaice, asta e! Ce tare mă bucură micile mele descoperiri... își spunea sieși.

— Rania! unde ești?

— La geamul în care bate ploaia și o privesc îndurerată de plăcere...

— Cum vine asta?

— Așa cum se scrie astăzi poezia... cea mult aplaudată, că doar ești critic literar și,... tu nu aplauzi alături de breasla ta?

— Rania, te rog, nu mă amesteca pe mine în disecțiile tale de psihanaliză spirituală, în psihosteniile curente...

— Cu cine să nu te amestec? hai, continuă-ți ideea, ascult o voce... bizar de clară...

— Tu cu cine vorbești?

— Cu Hemingway, cu Ernest Hemingway, nu știi?

— Nu, îi răspunse, privind-o atent și derutat.

— Am primit o poză, a unui distins intelectual de marcă, mare critic literar și filosof și... privindu-i mâna, care tasta un telefon, am înțeles că prin el vorbea Hemingway cu mine și, brusc m-am îndrăgostit de el. Firesc, nu?

— De care din ei, de filosof sau de Hemingway?

— Pentru cine bați clopotele, Cornel, pentru cine?

— Am impresia că Richard Rudd v-a făcut pe toți psihologii să-i căutați și să-i verificați cheile... ha-ha-ha!

— Dragul meu, „Cheile genelor” sunt volume serioase, studii profunde... cât privește holograma mea, îmi decodează scopul superior ascuns în ADN-ul meu, prin urmare știu sigur că literatura, scrisul, poezia și romanul îmi sunt destinate, știu bine că nu sap în

grădina vecinului și nu culeg roadele altuia, sap în grădina mea și culeg ce semăn eu.

— Mie, de ce nu-mi faci o hologramă?

— Simți că nu ai toate cărțile în bibliotecă, sau te-ai săturat să critici? Să adjuceci creativitatea? De parcă ar fi un imobil sau o brățară purtată de regina X...! Ce vremuri trăim și ce profesie ingrată, ca plugul străvechi tras de cal și ținut cu puterea mâinilor! În cazul în care criticul dorește să cunoască pământul, conținutul, nu-i treabă ușoară, însă acum, scuză-mă, „diagnosticul” se pune pe baza palpării exterioare a copertelor și nu am nimic împotriva acestei metode, pentru că implică o cunoaștere ezoterică, un simț extrasenzorial, ceva foarte personal, care nu se poate învăța, se deprinde. Am auzit de un eminent doctor, de la Cluj, care diagnostica pacientul de îndată ce pășea în cabinet. Îl pomenesc pe faimosul doctor Hațeganu – în cazul lui era vorba de ceva mai mult decât știință, era vorba de cunoaștere. M-am căsătorit cu un om care iubește cuvântul, respectă litera, dar câți sunt ca tine?

— Ei, hai, fiecare pădure cu uscăturile ei, știu la cine te referi, asta e, orgoliile se ciocnesc și fac zgomot, atât, altele nici nu apucă, se evită civilizat. Dar mai sunt și sclipiri de stea, profesioniști, ca în orice îndeletnicire.

— Cornel, ți-am spus părerea mea, creativitatea nu se compară, are calea ei, drumul ei, indiferent cât de lung sau scurt este, indiferent de culoare, de sunet, de... cum să-ți spun, acel om simte nevoia să se exprime, să pășească în lumea cuvintelor, în altă dimensiune și, acum, la Marea Intersecție a timpurilor, în această perioadă de tranziție, deloc întâmplătoare, de trecere într-un mileniu și un secol nou, dar și de trecere într-o eră nouă, Era Vărsătorului – suntem în 2021 și Mama Gee a trecut deja în dimensiunea 4, 4D, iar oamenii ... phi! încă visează „la revenirea normalității din timpurile trecute!”, auzi ce visuri și câtă ineptie! Noi suntem într-o normalitate a curgerii timpului, a *desfășurării ghemului*, refuzată de marea majoritate sau neștiută, toate au un rost, se întâmplă într-un Timp Divin... Nu uita ce a pățit soția lui Lot privind înapoi... Oamenii au devenit haotici...

— De ce?

— Din ignoranță, din incapacitatea de a accepta pași spre viitorul necunoscut,, schimbarea este ceva de temut. Omul Nou,

despre care OSHO vorbea încă de la mijlocul secolului trecut, nu poate fi înțeles.

— Bine, să revenim la biletele de avion, nu am găsit pentru Siberia și... am rezervat pentru Groenlanda.

— Ha-ha-ha! Nu erau tigri, erau doar elefanți, ha-ha-ha! Cum de ți-a venit ideea? Mă uimești! ha-ha-ha! Are bunica o vorbă: „Cine nu știe să facă pască, prima oară o nimerește, apoi, nu se mai întâmplă minunea”. Eu îți doresc să continui îndrăznelile trăsnite!

— În Siberia este mai interesant să ajungem cu acel faimos tren... nu crezi?

— În care vom face țurțuri la degete și cercei de gheață la urechi...

— Dacă veneam fără rezervare, ar fi fost...

— Ce ar fi fost? O mică lustruire a diamantului din tine?... și îl privi atentă. Ți-a fost teamă de eșec?

— Nu mă băga pe mine în patologia psihologică.

— Nu te alătur, dar puțină terapie de grup nu strică. Adio Siberia și bun venit Groenlanda!... hm... că singura constantă a Universului este schimbarea, ai auzit?

— Da, am auzit și simt cum mi se încrețesc ideile...

— Alea fixe și bătute în cuie, alea învățate la facultate, vrei să spui? Mașinăria însăși cere modificări, piese noi, funcția crează organul, spunea cineva... și nu a greșit, pentru că este nevoie de o primenire a materiei prime, altfel spus, aruncat la coș tot ce am învățat și înlocuit cu adevărata cunoaștere a momentului, care, la rândul ei, va fi schimbată, când expiră. Mă simt admirabil să ascult persoane, așa-numit, vârstnice, în care a încolțit deja freamățul erei celei noi, a Vărsătorului, în timp ce persoane tinere au rămas cu ranchiuna comunistă transmisă de părinți. Începe să fie din ce în ce mai evidentă diferențierea dintre cei trecuți în 4D, față de cei rămași în 3D. Se evidențiază prin comunicare, prin scriere, prin tot.

— Aceste diferențieri despre care îmi spui au fost dintotdeauna, s-au perpetuat de-a lungul timpurilor...

— Exact, dar nu cu viteza actuală, care îți permite să și înțelegi ce se întâmplă. Este ca și cum, dimineța, un pom înflorește, pe la prânz are fructe și spre seară le culegi și le mănânci. Excelent!

— Pe toate, deodată?

— Eu mă străduiesc să-mi argumentez cuvintele și tu...

— Și eu îmi permit să glumesc.

— La urma urmei, totul este o glumă, *lyla*, jocul lui Dumnezeu.

— Eu nu văd cămile în nori, precum Hamlet. Acolo unde nu înțeleg, acționez. Așa am luat rezervarea pentru Groenlanda.

— Cred că nici Hitler n-a înțeles, dar a acționat... Mai bine te orientai spre un loc cald, cu vară veșnică...

— Acolo merge toată lumea, spuse Cornel ușor derutat.

— Ai dreptate, în Groenlanda vom fi doar noi și eschimoșii în eternitatea albă a zăpezilor, o focă, un ursuleț polar și frig, mult frig, la liber, gratis, fără înghesuială și fără mască?!...

— Credeam că va fi o surpriză pentru tine.

— Este, chiar este o surpriză. Până o înțeleg, până o asimilez, până o fac „digerabilă și hrănitoare”, de folos celor 7 corpuri ale mele, căroră le încredințez noutatea și până îmi vor da *feed back*, trece un timp, în care mintea, ușor în derivă, își caută susținere, pricepi? Din acest motiv ți se pare că eu trăncănesc, dar, de fapt, mă aflu în perioada pregătirii argumentului, al răspunsului la întrebarea esențială: „De ce vrei Rania să mergi în Groenlanda?” versus: „De ce vrei Cornel să mergi în Groenlanda?”

— Nu m-am gândit de ce, m-am gândit că intenționam să plecăm în Siberia...

— Și, în mintea ta, s-a făcut semnul egal între cele două destinații, așa-i?

— Cam așa... îi răspunse Cornel, ușor înghesuit de raționamentul facil al soției lui.

— Întotdeauna esențial este un scop, unde anume dorim să ajungem și pentru ce, la ce ne folosește experiența?

— Se vede că ești în vacanță și vrei să faci curs de psihanaliză cu mine.

— Nu, dragul meu, fals, ceea ce spun este un mod de gândire elementară, necesară fiecărui om, o bază sănătoasă pe care urmează să-ți construiești o filă din cartea vieții tale.

— Bine, scopul este plecarea în vacanță, vrem să ajungem la... Polul Nord, într-o îmbogățirea experiențelor noastre.

— Răspuns lapidar, de nota 5! „Să am curajul gândurilor mele, ca torță în celebrul Început... copacul traversează vremea lăsând să i se vadă frumusețea, de dincolo de formă este realitatea lui...”. Deci, cultivarea imunității spirituale atrage și imunitatea fizică.

Ploaia își anunța și mai puternic prezența, sunetul individualizat al picăturilor se acorda ca-ntr-o orchestră și armonia creată acoperea totul, pătrundea în fiecare colțisor; „Pss, sunt aici, am venit să mă vedeți, să vă bucurați de mine...!”, părea să le spună și Rania reveni la geam să-și continue visarea, în care dispăreau pe rând toate problemele zilei și ale zilelor, unde totul se aranja perfect, fără aspirator de praf, fără să curețe morcovi sau să frece aragazul, aceste mărunțișuri au dispărut, în octava melodioasă a picăturilor de ploaie și o simțea atât de aproape, ca pe o rugăciune spusă dimineața, când Psalmii îi inundă sufletul, ca ploaia devenită rugăciune dorind să știe de unde venea atâta binecuvântare, când noaptea alerga despletită și ea devenea ploaie și rugăciune...?

„Miracol se desprinde, când vânt de Lună, răsărit în palma stângă mă străbate, mă freamătă și crește și tot crește, peste deșertul înflorit Acum...”.

Pentru primele șase corpuri există simboluri, își aminti Rania, dar pentru al șaptelea nu poate exista ceva, deoarece este vacuitate.

Efortul este necesar pentru primele patru corpuri – fizic, eteric, mental, spiritual – apoi este suficientă conștiința, faptul de a acționa își pierde orice interes. Pentru a trece din corpul al șaselea în al șaptelea, însăși conștiința își pierde importanța. Nu mai există decât starea de *a fi*. Aici se găsește potențialitatea seminției noastre.

A fi conștient de corpul fizic pe baza mărturiei ochilor nu este suficient, nu conduce spre cunoașterea sa interioară. A lucra pe primul corp te face conștient de al doilea. Percepția corpului din interiorul ființei ne face să înțelegem pentru prima dată ce înseamnă să fii în propriul corp. Văzând din exterior, nu i se pot înțelege secretele ci doar limitele sale exterioare, nu putem vedea decât aparențele. Din exterior îți poți observa și tu și celălalt mâna, se poate compara cu ceea ce cunoaștem despre ea. Ea începe să-mi aparțină din momentul în care o privesc dinăuntrul meu. Numai eu singur pot să-mi cunosc astfel mâna. Corpul pe care noi îl cunoaștem nu este corpul nostru, este corpul pe care oricine îl poate cunoaște obiectiv. Numai cunoașterea intimă, personală, ne conduce în interiorul nostru. Este motivul pentru care fiziologia sau psihologia (care se ocupă de cunoașterea exterioară) nu ajung la cunoașterea corpurilor subtile.

Niciun om nu se simte urât în interiorul său. Sentimentul interior este întotdeauna unul de frumusețe. O anumită persoană poate fi considerată frumoasă aici și urâtă în altă parte a lumii. Sunt diferite criterii de apreciere. Senzația interioară este întotdeauna de frumusețe, astfel încât, dacă nu ar fi existat aprecierea exterioară, nu ar fi existat nici urățenie. Noi împărtășim împreună o imagine fixă a frumuseții. Dacă am deveni orbi, nimeni nu ar mai fi urât.

Apropo: *Love is blind!* Îndrăgosteala este momentul în care dispăre urățenia, totul este perfect, toate sunt cu mulțumire. Îndemnul este: fiți mereu îndrăgostiți indiferent de cine sau de ce, doar să iubiți. Iubirea are puterea de alchimizare a energiilor negative, de a sublima nemulțumirea și tot ce este urât, toate defectele sunt transformate miraculos în virtuți.

„Iubirea este frumusețe!” spune Buddha.

„Dumnezeu este iubire” spune Biblia.

Percepția corpului fizic este diferită, în funcție de starea de spirit. Când ești furios, supărat, gelos, se întâmplă ceva în interiorul corpului, care dă senzația de urățenie. Senzația diferă și atunci când corpul este leneș sau în activitate. Pentru a ne familiariza cu viața interioară a corpului nostru, este necesar să diferențiem unele stări în diferitele situații. Să cunoaștem istoria și geografia corpului nostru în diferitele stadii ale vieții: copilărie, adolescență, maturitate etc. Din clipa în care suntem total conștienți de corpul nostru fizic, printr-o percepție provenită din interiorul propriei noastre ființe, se revelează al doilea corp, dar numai în mod exterior.

Printr-o cunoaștere superficială a primului corp, nu putem ajunge la cel de al doilea corp și nu avem cum să-l cunoaștem. Doar prin cunoașterea interioară a primului corp, putem deveni conștienți de partea exterioară a celui de al doilea. Fiecare corp are două dimensiuni, una interioară și alta exterioară, la fel ca un zid, cu o fațetă spre interior și alta spre exterior. Primul corp este solid, iar al doilea este identic cu el, dar este eteric, seamănă cu un abur condensat. Putem trece prin el fără probleme, însă nu se vede din exterior, nu este transparent.

Al doilea corp poate ieși din corpul nostru fizic în timpul meditației, să urce și să coboare, caz în care ai impresia că gravitația nu mai are efect, că ai părăsit Pământul. Al doilea corp nu se află sub incidența legilor gravitației. Astfel, dacă îl cunoști, ai senzația unei libertăți necunoscute de primul corp. Există posibilitatea de a